

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Н., 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Н., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галина Н.а

при участието на секретаря Диана В. Славова
като разгледа докладваното от Галина Н.а Гражданско дело №
***3620101105 по описа за *** година

Предявена е искова молба от „Н.и транс 75“ ЕООД от с. М., общ. К., представляван от И.Т.Н., съдържаща иск с правно основание по чл.422, ал.1 от ГПК за установяване съществуването на вземането по издадена заповед по ч.гр.д. № ***/***г. на РС Н., срещу **ответника С. Р. С.** от гр. Н., обл. Ш., за сумата от 20 000 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от ***.*** г. до изплащане на вземането, както и законна лихва върху главницата от подаване на заявлението до изплащане на сумата.

Основанието на иска е по чл. 422 от ГПК вр. 124 от ГПК вр. вр.чл.430 от ТЗ.

По делото е заплатена дължимата ДТ в пълен размер на 400,00лв.

Ищецът твърди, че на ***.*** г. ответникът е издал в полза на ищеца Запис на заповед за сумата от 20 000лв., която се е задължил срещу представянето на ***.*** на записа на заповед да плати на поемателя – ищец, посочената сума.

Ищецът твърди, че записа на заповед (33) е връчен на ответника с писмо с обратна разписка на ***.*** г., получено лично от ответника. В дадения 3 – дневен срок ответникът не е платил посочената в 33 сума.

След като ответникът не е изпълнил задълженията си, ищецът предявил искане за издаване на заповед за незабавно изпълнение и такава била издадена. Срещу издадената Заповед за изпълнение № ***/***.*** г. ответникът е подал възражение, поради което и ищецът е предявил настоящия установителен иск.

Ищецът претендира направените по делото разноси и тези по заповедното производство.

Ответникът оспорва основателността на иска и твърди, че процесната запис на заповед не е издавана нито в с. М., нито на посочената дата – ***.*** г. Записът на заповед бил подписан в гр. Д. на ***.*** г., след като ответникът бил въведен в заблуждение. Поради недействителност на вписаната дата на издаване на ЗЗ, ответникът сочи, че това е равнозначно на отсъствие на дата, съгл. чл. 536, т. 6 ТЗ, а записа на заповед е недействителен.

Твърди, че посоченото в ЗЗ, че „безусловно се е задължил срещу „Н.и транс 75“ ЕООД сумата от 20 000лв.“, означавало, че са налице два падежа – „без протест, платим на предявяване“ и такъв платим на конкретна дата – ***.*** г.

Ответникът сочи, че е недоспустимо посочването на два различни падежа на плащане на посочената сума.

Ответникът сочи, че ЗЗ, от който произтича исковата претенция е нищожна и издадена при заобикаляне на закона, при липса на съзнавано съгласие и в противоречие с добрите нрави.

Ответникът излага твърдения за причините, довели до издаване на ЗЗ. Твърди, че от м. март 2021 г. работи във фирмата ищец, като шофьор на тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона. На *** г. край с. Е., обл. Р., т.а, управляван от ответника претърпял ПТП по вина на друг водач на МПС. Изготвени били двустранни протоколи за ПТП-то. От този момент отношенията между ищеца и ответника се променили, като управителят и синът му Т. обвинили ответника, че е виновен за ПТП-то и трябва да възстанови щетите по автомобила. Работодателят претендирал щети в размер на 10 000лв. Ответникът бил заплашван, че ако не плати сумата ще му отнемат цялото имущество, дори че ще го убият. Изплашен от тези закани, ответникът изтеглил два бързи кредита от „***“ АД – 8500 лв. и от „***“ ЖС 2450 лв.и веднага предал сумата на сина на управителя И.И. - Т.. Още тогава Н. му казал, че сумата не е достатъчна и трябва да плати още 3 000лв. и отново го заплашили, че ще бъде затворен в склада и пребит. Тогава бащата на ответника изтеглил заем от 3000лв. и ги предал на съпругата на управителя С..

Независимо от извършените плащания, ищецът продължил да отправя заплахи и да тормози ответника.

През лятото на *** г. ответникът бил лишен от правоспособност да управлява МПС за срок от 6 месеца и на ***.*** г. поискал трудовият му договор да бъде прекратен. Това се случило в гр. Д.. Управителят отказал да прекрати договора му, а синът му Т. нанесъл побой на ответника, както и му казал, че ще работи при тях докато изплати всички щети на фирмата.

На ***.*** г. ответникът бил призован в РУ Н., където предал и СУМПС и започнал да търпи наказанието си по АНХД № ***/*** на НПС. Това било известно на управителя

на фирмата, но въпреки това той разпоредил на ответника да продължи да работи при тях и да управлява товарния автомобил, дори и без СУМПС. Ответникът бил предупреден от приятелите си, че ако управлява МПС без СУМПС, може да бъде осъден и тогава, на ***.*** г. в базата на фирмата в гр. Д., той отказал да управлява МПС и отново поискал да му бъде прекратен трудовия договор.

На посочената дата, ***.*** г., С., съпругата на управителя му обяснила, че ще прекратят трудовия му договор и го извикала в канцеларията, където му поднесла за подпис документи, като обяснила, че са за прекратяване на трудовия договор. Ответникът подписал предварително написаните документи, без да ги чете, тъй като бил сигурен, че са за прекратяване на трудовия му договор. След това напуснал района на фирмата. Когато се прибрал и прегледал документите установил, че там няма заповед за прекратяване на трудовия му договор, а запис на заповед, издаден на ***.*** г. в с. М. за сумата от 20 000 лв., която той трябвало да плати на ищеца.

След като разбрал, че е измамен, на ***.*** г. ответникът подал жалба в РП Ш.. След това посетил ИТ Ш. и подал оплакване, че ищецът е отказал да прекрати трудовия му договор. След като бил посъветван от ИТ да подаде писмена молба за прекратяване на трудовия му договор до работодателя, изпратена с обратна разписка, със Заповед от 18.08.*** г. трудовият му договор бил прекратен.

На 14.08.*** г. подал и оплакване в РД „***“ В. за ползваната от него карта на водач, от където извършили проверка и бил уведомен писмено за резултата от нея.

Ответникът сочи, че е подписал представения от ищеца 33 след като бил въведен в заблуждение, че подписва заповед за прекратяване на трудовия му договор.

Предвид на горното, ответникът твърди, че записът на заповед е нищожен на основание чл. 26, ал.2, пр.2-ро ЗЗД поради липса на съгласие, както и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД поради противоречие с добрите нрави.

Алтернативно сочи, че 33 е нищожен поради грешка, измама и заплашване.

Предвид на горното, ответникът моли съда да отхвърли иска като неоснователен.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установена следната фактическа обстановка:

В производството по предявеният установителен иск за съществуване на вземането по заповедта за незабавно изпълнение, основаващ се на чл. 422, ал.1 от ГПК се установи, по ч.гр.д № ***/*** г. по описа на НПРС, на основание чл. 417, ал.1, т.2 ГПК, съдът е издал заповед за незабавно изпълнение № ***/***.*** г., с която е разпоредил ответникът С. Р. С. от гр. Н., да заплати на кредитора „Н.и транс 75“ ЕООД сумата от 20 000 лв., ведно със законната лихва от ***.*** г. до изплащане на вземането. Заповедта за изпълнение по ч. 417 ГПК е издадена на основание представен запис на заповед от ***.*** г., предявен за

плащане на ***.*** г. за сумата от 20 000лв.

Въз основа на издадения изпълнителен лист № ***/***.*** г. е било образувано изпълнително дело ***** на ДСИ при РС Н..

По това дело на длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, която той е получил на ***.*** г.

Срещу така издадената заповед е било подадено възражение за недължимост на сумата по нея на основание чл. 414 ГПК.

За установяване на съществуването на вземането си ищецът е представил по делото записа на заповед.

Съгласно представения по делото Запис на заповед, л. 5 от делото, в него е посочено, че същия е „без протест и разноски“, издаден е на ***.*** г., в обл. Ш., общ. К., с. М., ул. „***“ №*. В съдържанието на записа е посочено, че подписаният С. Р. С.о с посочени ЕГН и данни от личната му карта, като издател на настоящия запис на заповед „безусловно“ се задължава срещу представянето на този запис на заповед на дата ***.*** г., в обл. Ш., общ. К., с. М., ул. „***“ №*, да заплати на поемателя „Н.и Транс 75“ ЕООД с посочени ЕИК и данни за регистрацията, представлявано от И.Т.Н. с посочено ЕГН, сумата от 20000лв.

Записът на заповед е подписан от името на издателя.

Във връзка с твърденията за наличие на каузално правоотношение, предшестващо издаването на записа на заповед се установява още, че ответникът е бил в трудовоправни отношения с ищеца, като е работил по силата на трудов договор № */*** г. в ищцовото дружество на длъжност „шофьор“, като трудовото правоотношение е било прекратено съгл. Заповед № */***.*** г.

Базата, в която ищцовото дружество осъществявало своята дейност се намирала в гр. Д., а не както било посочено в ТР в с. М., общ. К., обл. Ш.. Последното се установява от посоченото от св. С. Н.а, съпруга на представителя на фирмата.

Ответникът оспорва действителността и основанията за издаване на посочената запис на заповед.

Съдът намира, че на първо място и с оглед на въведените от страните и*** и възражения следва да се провери редовността на издадения запис на заповед, съобразно изискванията на чл. 535-538 ТЗ.

Записът на заповед е ценна книга, чрез която се материализира парично вземане по една едностранна, абстрактна и формална правна сделка. Записът на заповед е действителен когато отговаря на изискванията за редовност, с оглед на неговото съдържание, посочени в чл. 535 ТЗ. Само редовният по смисъла на чл. 536, ал.1 ТЗ запис на заповед поражда целеният с него менителничен ефект, охарактеризиран в съдържанието на самата заповед – обещанието на издателя за плащане на поемателя.

Съгласно нормата на чл. 535 ТЗ, записът на заповед следва да съдържа, следните задължителни реквизити: 1. наименованието "запис на заповед" в текста на документа на езика, на който е написан; 2. безусловно обещание да се плати определена сума пари; 3. падеж; 4. място на плащането; 5. името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; 6. дата и място на издаването; 7. подпис на издателя.

Представения от ищеца запис на заповед, формално съдържа всички изискуеми по чл. 535 ТЗ реквизити, поради което и по силата на закона, чл. 536, ал.1 ТЗ същия е редовен.

Ответникът оспорва мястото на издаване на записа на заповед, като сочи, че той всъщност е издаден в гр. Д., където е базата на фирмата. Това обстоятелство се признава от св. С. Н.а, при разпита ѝ в съдебното заседание на *** г.

По отношение на правилното установяване на мястото на плащането, законът сочи в чл. 536, ал.3 и ал. 4 ТЗ, че ако не е уговорено друго, мястото на издаването се смята за място на плащането и за местожителство на издателя, както и че запис на заповед, в който не е посочено мястото на издаването, се смята издаден в мястото, посочено до името на издателя.

В случая не става въпрос за непълнота на съдържанието на записа на заповед, а за неправилно посочване на същото. Неправилното посочване на мястото на издаване на записа на заповед не води до неговата недействителност, доколкото самият закон приравнява дори липсата на този реквизит на „непълнота в съдържанието“, която е отстранима. За действителността на ефекта е достатъчно да се посочи възможно място, без да е необходимото да отговаря на истината. Правно ирелевантно е установяването, че отбелязаното място на издаване не отговаря на истината.

Предвид на изложеното, съдът приема, че възражението относно недействителността на записа на заповед поради грешно посочване на мястото на издаването му е неоснователно.

Ответникът е направил възражение относно действителността на записа на заповед поради неправилно посочване на датата на неговото издаване. Твърди, че същия е издаден не на ***.*** г., а на ***.*** г., а освен това са посочени два начина за определяне на падежа му – „без протест, платим на предявяване“ и конкретно посочена дата „***.***“.

В съдебно заседание св. А. потвърждава, че записът на заповед е издаден в гр. Д., на ***.*** г., л. 67 от делото. На *** според свидетелката, ответникът лично дошъл в базата им за да подпише записа на заповед.

Съдът намира, че твърдението на ответника, че бил посочен втори начин за определяне на падежа на записа на заповед „без протест, платим на предявяване“ не е налице, доколкото в записа на заповед не се съдържа тази формулировка. В него е посочено, че ще се плати „срещу представянето на този запис на заповед на дата ***.*** г.“.

За да е действителен един запис на заповед и за да породи целеният с него менителничен ефект е необходимо той да има посочен падеж. Самият падеж следва да е възможен, изпълним, като той самият може да се определи по различни начини според

посоченото в чл. 486, ал.1 ТЗ, 1. на предявяване; 2. на определен срок след предявяването; 3. на определен срок след издаването; 4. на определен ден.

В ал. 2 е изрично посочено, че менителница, издадена с падежи, определени по друг начин или с последователни падежи, е нищожна.

Посочването на падежна дата, различна от действителната не представлява съществен порок на издадения запис на заповед, ако датата е възможна и позволява изпълнение на поетото обещание за плащане, т.е падежът е възможен. Това би съответствало на посоченото в чл. 486, ал.1, т. 4 ТЗ.

Когато обаче датата за изпълнение, **предшества датата на издаване** на записа на заповед, то очевидно тя макар да е реално съществуваща в календара е невъзможна за изпълнение (неосъществима е). Такава дата не съответства на никоя от посочените възможни четири хипотези за определяне на падежа според чл. 486, ал.1 ТЗ, още по – малко на възможните по т. 2 и т. 3 хипотези, които изискват изпълнението да е възможно и осъществимо на определен **срок след** предявяването или след издаването на записа на заповед.

Възможност за посочване на дата за изпълнение, предшестваща датата на издаването на записа (преди неговото издаване, респ. преди неговото евентуално предявяване) е незаконосъобразно и прави издадения запис на заповед **нищожен, съгл. чл. 486, ал.2 ТЗ**.

В настоящия случай като дата за изпълнение на „даденото обещание“ е посочена датата *****.*** г.**, след като по делото е установено от дадените от св. А. показания, че записът е подписан на *****.*** г.** в гр. Д.. С това датата за изпълнение е била вече невъзможна, поради това, че тя е отминала. Посочването на дата за изпълнение (падеж), който е невъзможен спрямо датата на издаването на записа на заповед, прави самия запис на заповед нищожен. В този смисъл е и посоченото на стр. 47, „Записът на заповед и менителницата“, М.Павлова, С. 1993 г.

Съдът намира, че представения по делото запис на заповед не съдържа в себе си поето обещание за плащане „при предявяване“, още по – малко че „без протест, платим на предявяване“, по смисъла на чл. 486, ал.1, т. 1 ТЗ. Това следва от изрично посоченото в него, че ще се плати **„срещу представянето на този запис на заповед на дата ***.*** г.“**.

Представянето на записа на заповед не е равнозначно на неговото предявяване по смисъла на чл. 486, ал.1, т. 1 ТЗ.

При падежът, определен „при предявяване“ не се посочва конкретна дата или срок за изпълнение, поради което същия има по – скоро обезпечителен характер, гаранционен по отношение на друго каузално правоотношение, като с него издателят сам си създава „неудобно положение да бъде готов всеки момент в продължение на една година да плати сумата“, виж М.Павлова, цитираното съчинение, стр. 46. Това определя и сравнително рядкото приложение на този вид падеж.

На следващо място разликата в съдържанието на използвания в записа на заповед

израз „представяне“ не е равнозначно на неговото предявяване. Представянето /предявяването/ за плащане има функцията на покана за изпълнение на иначе изискуемо с оглед настъпилия падеж по ефекта менителнично задължение. То не е условие за настъпване на самата изискуемост /освен при падеж „на предявяване“/, а представлява **необходимото съдействие от кредитора за изпълнение на задължението**. В този смисъл е налице многобройна съдебна практика, обективизирана в Решение № 148 от 15.11.2017 г. на ВКС по т. д. № 61/2017 г., I т. о., ТК, Решение № 246 от 15.01.2015 г. по т. дело № 2879/2013 г. на ВКС, I т. о., Решение № 105 от 23.10.2012 г., по т. дело № 515: 2011 г. на ВКС, I т. о., Решение № 155 от 7.11.2013 г. по т. дело № 664/2012 г. на Ит. о., Определение № 624 от 18.12.2017 г. на ВКС по т. д. № 1669/2017 г., I т. о., ТК, Определение № 654 от 14.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 3175/2015 г., I т. о., ТК, Определение № 445 от 5.07.2019 г. на ВКС по т. д. № 274/2019 г., II т. о., ТК, и мн.др.

Извършеното на *****.*** г.**, съгласно обратна разписка за връчване на л.7 от делото, връчване на записа на заповед с куриерска фирма ЕКОНТ не води до извод, че по този начин е предявен самия заповед, а освен това дори и да е налице предявяване на записа на заповед, то същото не отговаря на посочения в записа начин за определяне на падежа, като посочена конкретна дата за изпълнение, съгл. чл. 486, ал. 1, т. 4 ТЗ.

Според посоченото в Решение № 77/14.VIII.2015 г. I-во т. о. на ВКС по т. д. № 1156/2014 г. „Менителничните ефекти са формални писмени актове и спрямо тях се поставят строги изисквания за форма и за наличие на определени реквизити на акта, за държанието на които законът установява императивни норми. Строго формалният режим за валидност на записа на заповед, установено от закона, включително за определяне на падежа /чл. 535, т. 3, във вр. чл. 486, ал. 1 и чл. 537 ТЗ/ налага извод, че в записа на заповед падежът следва да бъде посочен ясно и по начин, който не буди съмнение и не дава основание за различно тълкуване“. В този смисъл е и Определение № 50090 от 13.02.***** г.** на ВКС по т. д. №*17/2022 г., I т. о., ТК.

Недопустимо е посочването на повече от един вид падеж и ако такова е налице, то целият запис на заповед е нищожен на основание чл. 486, ал.2 ТЗ.

Въз основа на горното и на основание чл. 486, ал.2 ТЗ, съдът приема, че начинът, по който е определен падежа по записа на заповед, като посочен на дата *****.*** г.** е нищожен, доколкото тази дата е преди датата на действителното му издаване — *****.*** г.**

Това прави и издадения запис на заповед нищожен на основание чл. 486, ал.2 ТЗ.

Съдът намира, че факта, че се приема издаденият запис на заповед за нищожен е сам по себе си достатъчен за да се признае, че вземането на ищеца по издадената заповед за изпълнение № *****/***.*** г.** не съществува, но въпреки това следва да се обсъдят и останалите наведени с отговора на ответника възражения за неговата недействителност поради липса на съгласие, заобикаляне на закона и нарушение на добрите нрави.

По делото е установено, че ответникът е работил при ищеца на длъжност „шофьор“ до 18.08.2021 г., когато със Заповед № 4 от посочената дата е прекратено правоотношението с него. Посоченото правно основание за прекратяване на трудовото правоотношение е по чл. 326, ал. 1 КТ, т.е след отправено от работника писмено предизвестие за прекратяване на правоотношението.

Това е станало след като работникът и настоящ ответник е бил подал молба до работодателя си (ищец по делото) за освобождаване от заеманата длъжност, но „без предизвестие“, считано от ***.*** г. Молбата на ответника е от 14.08.*** г. с нотариална заверка от същата дата и същата е изпратена на ищцовото дружество по пощата. Това е станало след като ищеца е отказвал няколко пъти да освободи ответника от работа, каквото било неговото желание, което се установява от събраните гласни доказателства по делото – свидетелите С. Н.а, В.Г. и Силиянка Б..

Причината за прекратяването на правоотношението била, че ответникът бил лишен от право да управлява МПС, наложено му за нарушение по ЗДвП и поради това, че нямало длъжност на която да продължи да работи във фирмата на ищеца.

Прекратяването на трудовото правоотношение, както и предшестващата го запис на заповед се основават според посоченото от св. С. Н.а от настъпило на *** г. ПТП, с участието на ответника, като водач на МПС, собственост на ищеца.

Относно посоченото по делото е установено, от протокол за ПТП от *** г., л. 98 от делото, че на същата дата край с. Е., обл. Р., е настъпило ПТП с превозно средство А, собственост на „****“ ЕООД гр. П., МПС „****“ с Рег.№ ***, е рег.№ на ремарке ***, управлявано от Р.И.. Второто МПС „Б“ е собственост на „Н.и Транс 75“, и е МПС модел „****“ с рег. № *** и с ремарке с рег. № ***, управляван от водач С. С. (ответник по настоящето дело). ПТП е настъпило при тръгването на автомобил „А“, докато автомобилът на ответника е бил спрял. Водачът на автомобил „А“ е давал „назад“ според посоченото на схемата в протокола. В протокола е посочено, че по автомобил „Б“ са налице видими щети и те са „предна маска на радиатор, (не се чете), вентилатор, ... (не се чете), перка, две възглавници, ... (не се чете).

Протоколът е подписан от двамата участници „без възражения“.

Според св. Н.а вината за ПТП била на техния водач, ответникът и той следвало да си заплати щетите за това.

От представено писмо от дата 21.10.2021 г от ОЗК „****“, л. 59 от делото се установява, че водачът на другия автомобил „****“ с рег. № ***, Р.И. е бил спрял на отбивка край пътя за ремонт, като бил откачил маркучите за въздух на полуремаркетото, което е самопотеглило назад и става причина за ПТП.

В писмото е посочено още, че „полуремаркетото не би могло да самопотегли, тъй като функционално то е зависимо от влекача“. Посочено е, че за реализиране на отговорност по застраховка „ГО“ на автомобилистите следва водачът на автомобил „****“ с рег. № ***, Р.И., виновно и противоправно да е реализирал ПТП, управлявайки влекача и ремаркетото

прикачено към него, а към момента това не било доказано по безспорен начин.

В писмото е посочено, че ОЗК няма основание да определи и изплати застрахователно обезщетение по преписката.

След настъпването на ПТП, както сочи и св. Н.а, л. 68 от делото, в рамките на една година е станало и второ ПТП с автомобил на фирмата, също управляван от ответника. Този автомобил, също „***“ бил с рег. № ***, според казаното от ответника (л.84). Автомобилът бил оставен без масло в двигателя и при запалване той се счупил. Автомобилът бил даден на вторични суровини. Според свидетелката Н.а вината и за този повреден автомобил била на С..

Според свидетелката Н.а запис на заповед бил подписан за щетата по първия автомобил, който бил в сервиз и не можело да се намерят части. От 2021 г. бил в сервиз. Според свидетелката щетата по втория автомобил била около 10 000лв. Свидетелката сочи, че автомобилът бил deregистриран, но нямали удостоверение от КАТ, за това, не са го спрели от движение и е продаден на части. Това било направено, т.к ищцовото дружество имало наложени запори, вкл. и върху този автомобил. Според св. Н.а тя не „предявява иск за този автомобил“, а за първия автомобил, този от ПТП-то.

Самото издаване на запис на заповед за сумата от 20 000лв. станало след като тя възложила на счетоводството изготвянето на запис на заповед (л.71 от делото), като конкретната причина била, причинената щета на дружеството (л. 68, долу), както и оставането на ответника без книжка (л.71). Самата запис на заповед му била връчена лично от св. Н.а (л. 67) в офиса, в базата в гр. Д., на ***.*** г. Записа на заповед му била дадена да я прочете и лично я подписал. По – късно свидетелката уточнява, че тя му казала „С.е, прочети“, той прочел и подписал два екземпляра от запис на заповед в оригинал. Ответникът поискал да вземе един екземпляр за да го покажел на майка си, какво е станало.

Изготвянето на запис на заповед, както се установява от св. Н.а е станало не от самия издател, а от счетоводителя на дружеството, но всъщност това е ирелевантно, след като след като го е прочел, ответникът го е подписал. Относно подписването на запис няма спор, че е сторено от ответника.

Това което, установява св. Н.а, е че този запис на заповед е издаден като обезпечение за вземане, което ищцовото дружество твърди, че има поради причинена според ищеца щета на същия в резултат на ПТП-то. За това бил издаден запис на заповед на стойност от 20 000лв., като св. Н.а уточнява, че счетоводителката била начислила и амортизацията на автомобила.

По делото е установено още, че претендирането на тази щета, както и на втората на втория автомобил *** на дружеството е станало непосредствено след причиняването им. Свидетелката Н.а установява, че не са претендирали имуществена отговорност по КТ от ответника за причинените на дружеството щети за двата автомобила.

По делото се установява, че ответникът е теглил парични заеми от банки и небанкови кредитни институции. На 13.09.2021 г., непосредствено след първото ПТП, ответникът е

изтеглил два кредита. От „****“ за сумата от 2450 лв. и от „****“ АД за сумата от 8500лв., л. 23-24 от делото. Освен тях е представен банков кредит от *** г., изтеглен от бащата на ответника Р. С., л. 25 от „****“ АД на стойност от 3500лв.

Общо изтеглените кредити са на стойност 14 450 лв. От свидетелите по делото В.Г. и С.Б. (майка на ответника) се установява, че след първото ПТП, „началниците“ на С., ищеца, му били казали, че трябва да изтегли заем, за да покрие щетата (л.72). Тогава ответникът изтеглил 10 000лв. и им ги дал, лично на управителя на ищцовото дружество, в брой „на ръка“. Тогава му било казано, че парите не стигат и тогава ответникът помолил баща си също да изтегли заем, още 3 000лв. за да покрят и останалата част. На ответникът било обяснено, че когато застрахователят възстанови щетата, ищецът ще му върне парите.

Свидетелите сочат, че след този случай, ответникът видимо се променил, станал притеснителен и се страхувал, защото бил заплашван във фирмата, че няма как да напусне, и се налага да работи докато не изплати дължимото към тях.

Свидетелят Г. сочи, че до самото напускане на фирмата се стигнало, след като за нарушение (по ЗДвП) ответникът бил лишен от право да управлява МПС и не можел да извършва повече работата си. Въпреки това, обаче той бил принуждаван да кара по нареждане на началника си. Пред св. Г., ответникът заявил, че е подписал запис на заповед от страх, както и че не бил разбрал, че подписва запис на заповед, а си мислел че подписва заповед за прекратяване на трудово правоотношение. От показанията на майката на ответника се установява, че той след като бил лишен от право да управлява МПС, което е станало окончателно след ВЗС на Решението по АНХД №***/*** г., ВЗС на ***.*** г. е отишъл и си е върнал книжката на ***.*** г. Това се потвърждава и от приложеното писмо от ОДМВР Ш., сектор „Пътна полиция“, л. 49 от делото. След това според св. Б., синът ѝ продължил да ходи на работа 2-3 дни, като въпреки, че на работодателите му било известно, че е лишен от право да управлява МПС, ответникът бил принуждаван да работи за фирмата, като управлява автомобилите ѝ.

Свидетелката сочи, че след ПТП-то синът ѝ е бил тормозен и бит от работодателя си и неговия син Т..

Свидетелката сочи, че когато на ***.*** г. синът ѝ отишъл във фирмата, той бил извикан от св. С. Н.а за да прекратят правоотношението с ищеца, но всъщност това не се е случило, а вместо заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение му била връчена предварително подготвена запис на заповед за сумата от 20000лв. След като му било отказано приемането на молба за прекратяване на трудовото правоотношение, той след като се върнал в гр. Н., консултирал се с Инспекцията по труда Ш. и от там му било казано да си пусне молбата за напускане с куриерска фирма, което той направил. Самата молба за напускане е от 14.08.*** г. с нотариална заверка на подпис и е изпратена същия ден с куриерска фирма ЕКОНТ, съгласно представената разписка.

Свидетелката сочи, че парите от всички изтеглени от сина ѝ и баща му кредити са били предоставени лично и в брой на представител на ищеца, във връзка с претенциите му за възстановяване на щети.

Според свидетелката закупените от сина ѝ л.а „****“ и нейният автомобил „****“ не са със средства от тези кредити. За тези автомобили ответникът е бил изтеглил друг кредит и той е от ***, л. 101-102 от делото в размер на 6820лв.

Всичко относно причиненото ПТП, упражняваното психическо и физическо насилие на ответника от представители на ищеца, както и даването на пари, които ответникът е бил изтеглил на кредит преди това, за да покрие „щети“ от ПТП-то се потвърждава и от показанията на св. С.П.. Предаването на парите на собственика на фирмата, също се потвърждава от св. П., макар същата да знае това от ответника. На свидетелката ѝ е било известно, че след като книжката за управление на МПС на ответника е била предадена в КАТ, той е бил принуждаван от собствениците на фирмата да кара без книжка два дни. Според св. П., когато С. е отишъл на ***.*** г. да напуска, той отново е бил заплашван и бит от Т., сина на ищеца, както и са му били отправяни заплахи спрямо него и родителите му, че ще им вземат къщата.

След като се прибрал и посетил ИТ Ш. и получил указания как да прекрати трудовия си договор с ищеца, който до този момент създавал проблеми за това, ответникът отишъл лично в ДАИ и си върнал картата за управление на камиона, за да не станат злоупотреби с това.

В потвърждение на казаното от св. П. и посочено от ответника в писмения отговор е писмо до него от РД „****“ В., където е посочено, че по подов на подаден от него сигнал за нарушения, извършени на обществен превоз от фирмата на ищеца, било установено, че с неговата карта на водач е била поставена в тахографа на автомобил *** с рег. № *** за дните от 08.10 -10.10.*** г.

На поставени по чл. 176 ГПК въпроси към ответника, същия сочи, че на ***.*** г. той бил на работа в гаража на фирмата. Когато подписал записа на заповед са му били представени два документа – единият длъжностна характеристика, а вторият запис на заповед. Документите били поставени един под друг, и той сам написал върху тях имената си и се подписал. Подписването станало пред св. С. Н.а.

Относно предаването на паричните суми, които изтеглил с кредити, ответникът сочи, че първият път занесъл 10 000лв., които дал на Т., синът на И., в гр. В., в квартирата му до Г. до КАТ. Тези пари ответникът изтеглил от две банки – от Инвест Банк 8500лв. и 2400-2500 лв. от друга банка. Тези пари той дал за ремонта на автомобила, който е катастрофирал през 2021 г. След около месец, около 30-ти септември занесъл и другите 3 000лв., които дал на С., лично в базата в гр. Д.. Ответникът сочи, че е упражнявано върху него физическо насилие от И. и от сина му Т.. Последният път, когато бил бит от Т. било на ***.*** г., когато бил съобщил, че е загубил делото, няма книжка и не може да работи. Тогава Т. му бил ударил два шамара и го ритнал. Ответникът сочи, че е бил управлявал служебен автомобил, след като е бил лишен от това право. Това станало в продължение на два дни. Ответникът сочи, че на ***.*** г., след подписването на записа на заповед, вечерта, му се обадила лично С., а след това и синът ѝ Т., който го заплашил, че ще дойде в гр. Н. и ще го

намери.

Съдът намира, че всичко описано и възприето от съда по делото, сочи, че ответникът е бил изнудван и тормозен, вкл. и физически, бил е заплашван и принуждаван да дава пари за да изплаща щетата по ударения камион, както и тази по втория камион ***, с повредения двигател, в нарушение на изискванията на закона, в случая в рамките на отговорността му по трудовото правоотношение, а подписването на издадената от него заповед е станало единствено за да се гарантира в полза на ищеца, бъдещото му вземане за още 20 000лв.

Всичко това е в нарушение на изискванията на закона, на морала и на добрите нрави, особено и по начина, по който това е станало, чрез измамливо поведение, прикриващо прекратяване на трудовото му правоотношение, чрез психическо и физическо насилие и принуда и като такова се явява нищожно по смисъла на чл. 26, ал.1 ЗЗД.

Относно твърденията на ищцовата страна, че парите от кредитите били използвани за закупуването на автомобили за ответника и за неговата майка, то съдът намира, че същото е станало много след като ответникът и баща му са били изтеглили трите кредита и след като ответникът е предал парите лично на сина на представителя на ищеца, Т., както и на съпругата на представителя, св. С. Н.а.

На 27.07.2022 г., ответникът бил купил автомобил, марка „****“ на стойност 6600лв., а на 27.09.2022 г. е купил л.а „*** 3“, който той ползвал. Потвърждава се и от Решение по АНХД №**/** г. на НПРС. Този автомобил всъщност бил купен от автокъща „****“ в гр. Н., платен от ответника, но договорът за покупко – продажбата бил на името на М.И. Това, като продавач, дъщеря на представителя на ищцовото дружество и св. Н.а. Обяснението, че така тя ставала гарант за редовното изплащане на вноските за колата е повече от спекулативно. Очевидно е, че истинската цел на така оформената сделка е ответникът да бъде принуждаван да изплаща претендираните от ищеца пари за ремонта на двата автомобила и докато не ги изплати да не му се прехвърля колата. Това е също форма на икономическа принуда, упражнявана целенасочено от ищеца и неговия син.

Упражняваната принуда към ответника за подписване на записа на заповед, го прави унищожаван на това основание, съгл. чл. 27 ЗЗД.

В обобщение на всичко гореизложено, съдът намира, че доколкото самият запис на заповед е прието, с аргумент на по – силното основание, че е нищожен, то искът на ищеца се явява неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли изцяло.

Относно установените по делото факти, за упражнено психическо и физическо насилие над ответника от страна на представителя на ищеца И.Т.Н. и неговия син Т., съдът съобрази, че съгласно Писмо от РП В., ТО Д., пред съответната прокуратура е образувано ДП за престъпление по чл. 213а, ал.1 вр. чл. 26 НК. Съдът намира, че по настоящето дело се установява, че принуда е била упражнявана и от св. С. Н.а, за което тя самата свидетелства

пред съда, сочейки в протокола от *** г., обстоятелствата довели до подписването на запис на заповед за 20000лв. от ответника С. С., начина на неговото изготвяне и подписване, както и казаното от ответника относно упражняваните и от тази свидетелка заплахи, съдържащо се в обясненията му в съдебното заседание от *** г.

РазкрИ.ето на тези обстоятелства, макар да дава индиции за наличие на такива с престъпен характер, не са основание за спиране на делото, доколкото неговото решаване не зависи от тях самите (по арг.на обратното от чл. 229, ал.1, т. 5 ГПК), още повече, че по делото, съдът е приел, че издадения запис на заповед е нищожен.

По преценка на разследващите органи и при необходимост, същите биха могли да поискат снабдяване с препис от протокола за разпит на посочените свидетели от *** г.

Относно разноските по чл. 81 от ГПК:

Относно разноските в исковото производство.

Ищецът претендира направените по настоящето дело разноски, както и тези по заповедното производство.

По исковото производство ищецът е направил разноски в общ размер на 400 лв. за държавна такса.

Ищецът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК.

Ответникът е направил разноски за адвокат в размер на 1500 лв.

Относно разноските по чл. 78 ГПК.

Поради това, че искът на ищеца следва да се отхвърли, то и на същия не се дължат разноски по настоящето дело.

Съгласно чл. 78, ал.3 ГПК, ответникът има право на разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

По делото, съдът е приел, че искът е неоснователен и следва да се отхвърли, поради което и направените от ответника разноски следва да му се присъдят в тежест на ищеца.

От името на ищеца е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл. 78, ал. 5 ГПК.

За предявения срещу ответника иск с цена от 20 000лв., съгласно чл. 7, ал.2, т. 3 Наредба № 1/2004 г. на ВАС, за този материален интерес се дължи минимално възнаграждение от в размер на 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв. Това означава 2 200 лв.

Платеното от ответника възнаграждение е в размер на 1500лв. и е в по – малък от минимално предвидения в наредбата размер, поради което не е налице прекомерност на

същия.

Предвид на горното, съдът намира, че ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски от 1500 лв. за адвокатско възнаграждение.

Относно разноските в заповедното производство.

Съгласно задължителната съдебна практика - т.12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк.дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът по исковото производство следва да се произнесе и по искането за разноски, направени по заповедното производство.

Съгласно издадената заповед № ***/**/*.*** г., присъдените вземания са в общ размер от 20000лв. и за тях са присъдени разноски за ДТ от 400 лв. и за адвокатско възнаграждение от 1000лв.

Съразмерно на отхвърления иск, искането за разноски, направени в заповедното производство следва да се отхвърли изцяло.

Ищецът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, поради което няма право да иска изменение на решението в тази част.

На основание чл. 235 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на „Н.и Транс 75“ ЕООД, с ЕИК 206529891, със седалище и адрес на управление с. М., общ. К., обл. Ш., ул. „****“ №*, представлявано от И.Т.Н., **срещу** С. Р. С. с ЕГН ***** от гр. Н., обл. Ш., ул. „****“ № 13, **за установяване съществуването на вземането** на „Н.и Транс 75“ ЕООД, с ЕИК 206529891, **по заповед за изпълнение** № ***/**/*.***, постановена по ч.гр.д. № ***/**** г. на НПРС **за сумата от 20 000 лв.** (двадесет хиляди лева) главница, ведно със законната лихва от ***.*** г., издадена въз основа на запис на заповед, издаден на ***.***г. в с. М., общ. К., за сумата от 20 000 лв. и въз основа на която е издаден изпълнителен лист № ***/**/*.*** г. и е образувано изпълнително дело ***** на ДСИ при РС Н..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Н.и Транс 75“ ЕООД, с ЕИК 206529891, със седалище и адрес на управление с. М., общ. К., обл. Ш., ул. „****“ №*, представлявано от И.Т.Н., **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Р. С. с ЕГН ***** от гр. Н., обл. Ш., ул. „****“ № 13, направените по делото разноски в размер на 1500 лв. (хиляда и петстотин лева).

Отхвърля искането по чл. 78, ал.1 ГПК на „Н.и Транс 75“ ЕООД, с ЕИК 206529891, със седалище и адрес на управление с. М., общ. К., обл. Ш., ул. „****“ №*, представлявано от И.Т.Н. за разноски по настоящето дело в размер на 400 лв. и по заповедното производство за разноски в размер на 1400 лв.

На основание чл. 80 ГПК „Н.и Транс 75“ ЕООД няма право да иска изменение на решението в тази част.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Ш. в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 7, ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д. № ***/***г. на НПРС.

Съдия при Районен съд – Н.: _____